

[H. C. Hansen.]

ikke noget eller i hvert fald for lidt, sålænge man ikke begrænser landbrugets købeevne. . . . Med de priser, vi har, korn omkring 50 kr., en slagtegris henad 300 kr., en ko 1 000—1 200 kr. og derover, er landbruget i allerhøjeste grad favoriseret, og begrebet terminspenge betyder efterhånden ingenting for dem, der sidder med deres ejendomme fra gammel tid.“

Og han siger:

„Og nu Englandsforhandlingerne. Selvfølgelig bør vi have mere for vore varer eller et andet bytteforhold, men som jeg tidligere har udtalt, vil det være en ulykke for landet i sin helhed, hvis merindtægterne går gennem landbrugets lommer, priser og pristal vil stige mod skyerne — og vi allesammen, landbruget inklusive, ender i grøften. Midlet mod en sådan udvikling må, i forbindelse med andre passende forholdsregler, være en eksportafgift på vore landbrugsvarer, så priser og dermed pristal holdes nede.“

Det var de citater, jeg gerne ville bringe af forpagter Rønholts indlæg i „Berlingske Tidende“. Jeg tør måske pege på til orientering, at „Berlingske Tidende“ ikke bragte dette indlæg under breve fra læserne med kompres petit, men ganske pænt placeret på ledersiden i bladet.

Det kan naturligvis ikke komme hr. Rønholt overraskende, at hans udtalelser, skarpe og gennemtrængende som de er, må komme til at spille en rolle i rigsdagens debat om de i øjeblikket så påtrængende og nødvendige økonomiske forholdsregler. Jeg ved også udmærket, at hr. Rønholt ikke politisk er enig med mit parti. Så meget mere føler jeg trang til at udtrykke min respekt for det fremsatte standpunkt. Kan hr. Rønholts vurdering med rette bestrides? Jeg tror det ikke. Men regeringen råder jo over megen personlig indsigt i så henseende. Både den højtærede statsminister, den højtærede kirkeminister, den højtærede landbrugsminister, og den højtærede trafikminister færdes jo i samme slags sko som hr. Rønholt. Det er altså ikke svært for den højtærede finansminister at få sin teoretiske viden om de af hr. Rønholt fremførte forhold underbygget praktisk, og jeg kan tænke mig, at sådan praktisk oplysning er så meget mere værdifuld, som skatteligningen jo nok ikke giver fuldstændig klarhed.

Socialdemokratiets endelige stillingtagen til det samlede økonomiske kompleks vil være afgørende bestemt af regeringens vil-

lighed til også at lade landbruget deltage effektivt i byrdefordelingen, således at talen om alle samfundsgruppers medvirken ikke blot bliver pæn tale til anvendelse ved et fælles kaffebord, men bliver sandhed og virkelighed.

Jeg tror, at man skal interessere sig for en ekstraordinær grundskyld, og — det siger jeg også til glæde for retsforbundet — jeg stiller hermed denne tanke til regeringens disposition. Mit parti vender nok tilbage til den under de kommende forhandlinger.

Jeg vil gerne i denne forbindelse knytte nogle yderligere bemærkninger til det afgørende økonomiske problem, som vi i dag står overfor: at standse det stigende underskud på betalingsbalancen. Både den tidligere finansminister og jeg har for en måneds tid siden stærkt fremhævet nødvendigheden af hurtigt at søge dette spørgsmål løst, og den megen tale om, at det ville have været godt, om vi allerede nu var kommet længere frem hermed, kan jeg fuldtud tilslutte mig. Men jeg synes, at den højtærede finansminister og særlig den højtærede statsminister skal være lidt forsigtige med at adressere denne kritik til den afgædende regering. Allerede i foråret pegede daværende minister V. Buhl på problemet ved nationalbudgettets fremlæggelse. Jeg selv gjorde det ved behandlingen af skattelovene, hvor også den nuværende højtærede finansminister tog ordet og blev skarpt afvist af sit eget parti — det ærede medlem hr. Edvard Sørensen vil erindre det — og af den konservative ordfører, der kun interesserede sig for lavere skatter og afgifter. Der var ikke stor forståelse for, at det begyndte at haste, og i den korte samling i august før valget gik man fra hele oppositionens side stærkt imod regeringens forslag om da at søge en løsning gennemført. I dag er vist alle og ikke mindst den nusiddende regering os taknemlige for, at vi da strammede importreguleringen, men man var ikke synderlig villig til hurtigt at følge op med andre forholdsregler på den finanspolitiske linie, som vi så stærkt fremhævede ønskeligheden af.

Vi kan fra vor side stort set tilslutte os den fremstilling af årsagerne til vor vanskelige økonomiske situation, som blev givet af den højtærede finansminister: prisstigninger, der kommer udefra, det øgede pres på betalingsbalancen som følge af stigende udgifter til forsvaret og nedgangen i Marshallhjælpen, alt sammen forhold, som vi gang på gang har fremdraget, men som det hidtil har været vanskeligt